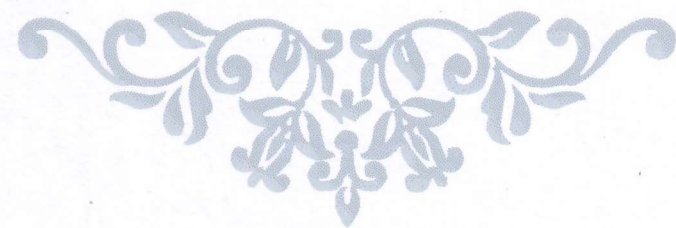

*COMMUNITAS
IN UNUM*

Benedetto

onbeschrijflijke
die de namen
van God schreef
in je schouwen

je was te groot
je had te veel
om alleen maar
kluizenaar te zijn

je mocht het woord
van God worden
om van God
te getuigen

je boeken en geschriften
zijn woorden gebleven
in de gedachten en
daden van velen

voor altijd wijs jij
zoekers als
Prins Jesus' Minstreel
de weg naar God

Pionier

Jij schreef de Kartuizers
haast terug naar Nederland.
Zelf proefde je in de kluis
naast mij het zoete wederkeren.

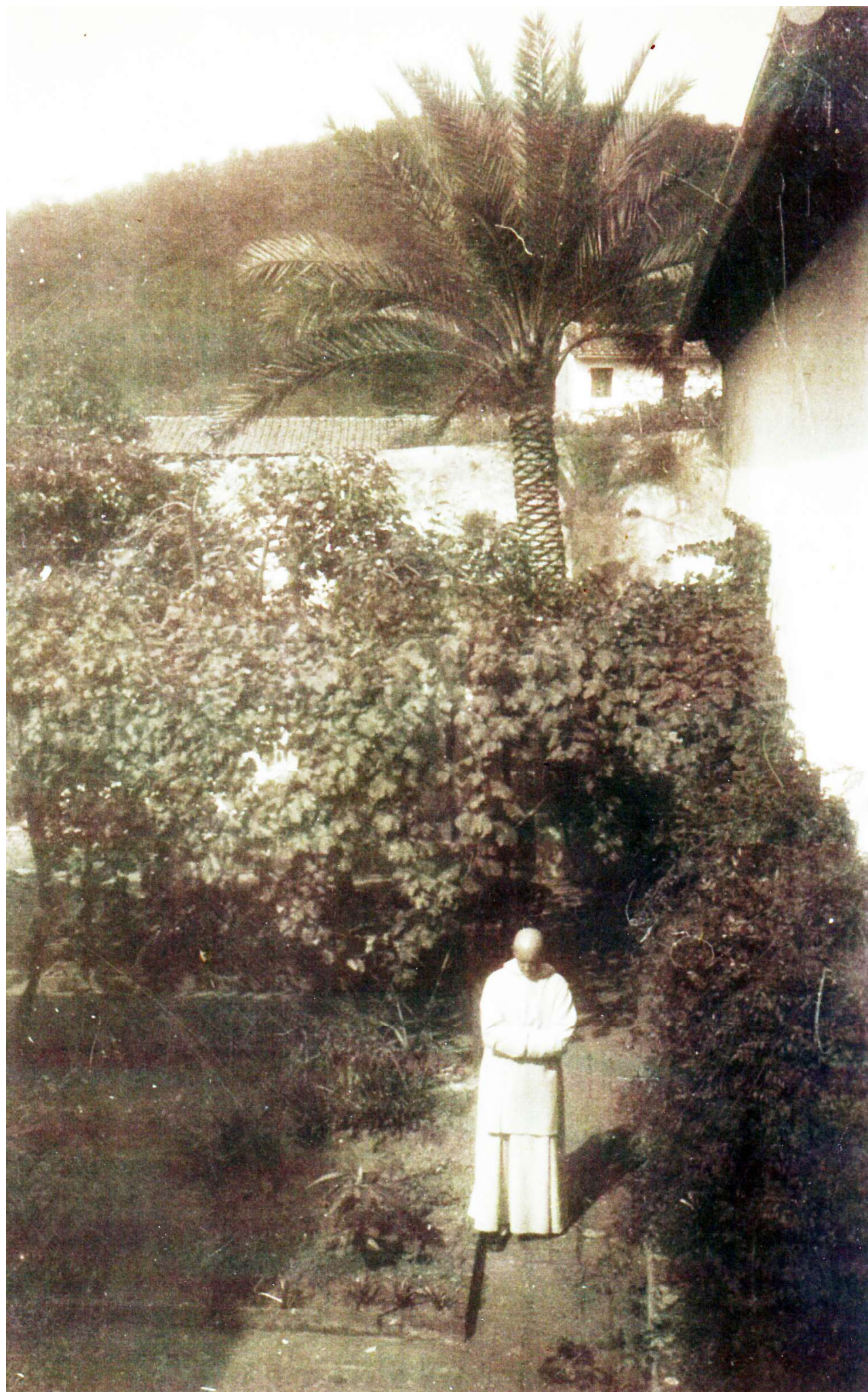
Maar het duurde te lang.
Die de moed hadden mee
te gaan naar Holland
werden ontmoedigd.

Je voelde met je Kartuizergeest
en je kunstenaarsziel aan dat
het nieuwe klooster niet meer
dan een huis zou zijn.

Je voorvoelde vanuit de
mystieke sfeer van Calci
vooraf al de afwezigheid
van de Geest in Tubbergen.

Toen koos je ervoor
'niet mee te gaan' en
werkte eraan mee dat de
Stichting werd opgeheven.

Maar jouw pijn van toen
zal het offer zijn dat je
hebt opgedragen om ooit mee
te verrijzen in de toekomst.

Evenbeeld

Uit eeuwige ervaring wist God
hoe zijn evenbeeld er uit moest zien
en wat voor leven dat zou moeten worden.
'Mens' zal hij heten - niet één maar twee'.

Deze mensen zouden met elkaar omgaan
zoals hij zelf met mensen omging:
zwijgend van liefde, inniger dan in,
zo een als alles voor altijd al is gezegd.

Maar hij zag ook een mens alleen, die zich
van de morgen tot de avond, zelfs 's nachts
tot hem richtte en weinig woorden sprak:
de kluizenaar had lief, zo ontzettend lief.

Het stille huis

Hij is zo alleen in zijn kluis,
zo stil geruisloos nauwelijks hoorbaar,
er klinken geen stemmen, geen geluiden,
alleen het potkacheltje flakkert
in de winter zachtjes op. Wie is hij?

Zijn naam is verleden tijd, nu heeft hij
een kloosternaam, genoemd naar een vreemde.
Is hij nog wie hij was? Maar zo wil hij het.
Hij leeft in het stille zwijgende
aanwezig zijn bij zijn grote liefde.

Zo leeft een man die zijn vrouw verloren heeft.
Zwijgend gaat hij van de keuken naar de kamer
en voelt dat zij met hem meegaat, nog steeds
de afwas doet, bij hem zit aan de haard.
En door het huis gaat die onsterfelijke glimlach.

Sacrista

Bevoorrecht man
want bewoner
van twee huizen,
de kapel en je kluis.

Slechts een gang
scheidde de ene
van de andere
woning van God.

In beide huizen was
je met dezelfde
huisgenoot die je
levensvriend was.

Hoofd en hart

Wie vooral 'denkt' aan het oneindige en de nabijheid niet ervaart, zal uitbreken uit de wanden van zijn cel en het gevoel hebben dat de gewelven op hem vallen.

Nabijheid is dán te ontwaren wanneer het overstijgende daalt in het hart en geweten wordt wat wordt gevoeld als de goddelijke eenheid van het bestaan.

Liefdegeloof

Als we God liefhebben,
gelóven we in God.
Er is geen filosofie
of theologie nodig om
in liefde met God te zijn.
Het gevoel gaat aan
het verstand vooraf.

Dit stemt volledig overeen
met liefde tussen mensen.
Je hoeft geen psychologie
of sociologie geleerd te hebben
om van elkaar te houden.
Liefde gaat voor alles en
aan alles vooraf.

Liefde kan er zijn
op het eerste gezicht en
gaat zelfs op de geur af.
Liefde is weten, is het
enige en alles, zomaar.
Ons hart klopt voor God
en onze geest hoort dat.

Alles

God U Alles
en alles is U.
Alles is in U
en U in alles.

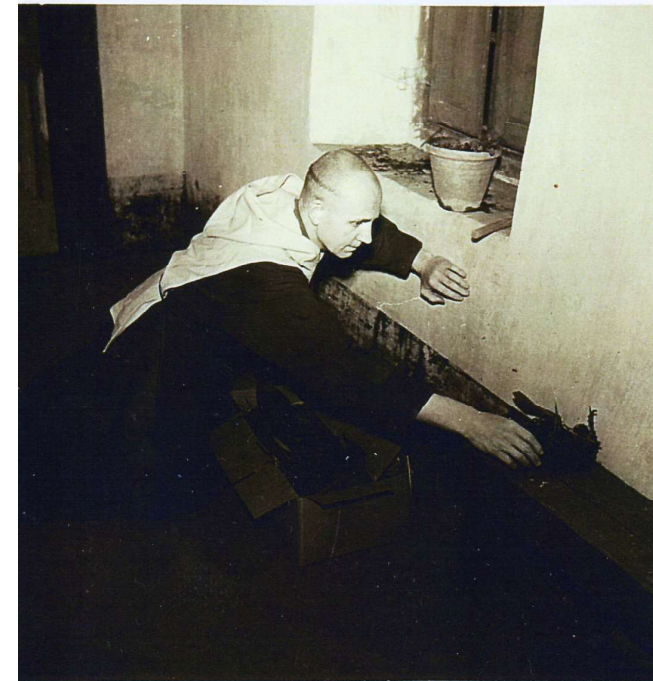
U bent ervaart
wat alles is
wat alles ervaart
zo bent U, God.

Ook alle gevoelens
alle stemmingen
doorleeft U
en zijn van U.

Zing ik dans ik
juich ik van
vreugde, dan doe
ik wat U doet.

Treur ik huil ik
dan zijn dat
de verdrietigheden
die U doorstaat.

Zo bent U Alles
en is alles in U.
Zo mag ik in U zijn
en bent U in mij.

God en ik

Het uiterste verschil
tussen begin en einde
tussen eerste en laatste
tussen grootste en kleinste

is het verschil tussen
God en mij - en toch
is er overeenkomst en
iets van gelijkenis:

God is in mij en
ik ben in God en
in onze liefde voor elkaar
heft zich het verschil op.

Heel diep in mijn omgang
met God is deze eenheid
voelbaar en merkbaar:
daar zijn wij één.

Ondanks het feit dat ik
altijd 'U' zal blijven zeggen
en God de oneindige hoogste is
in mijn eerbiedig ervaren

merk ik dat ik hetzelfde
met God omga als met mezelf,
in mijn innerlijk spreken
en niet verwoorde gedachten.

Ook mijn wijze van spreken,
de blijheid van uitingen,
de lieve aandachtigheid
komt zo diep overeen.

Ik praat niet hardop met
mezelf en toch in mezelf,
ik zie mijn zielewezen
en mijn naam is mij heilig.

Dan is er die rust van
minnen en bemind worden,
de stilte van het elkaar
aanzien en woordeloos omarmen.

Zo leef ik met God en
zo leeft God met mij.
Wij zijn samen en wonen in
dezelfde tempel die ik ben.

Liefdegod

U bent de enige
die echt bestaat
uit uzelf

eeuwig mysterie
te groot voor
ons verstand.

Toch weten wij U
omdat U dit in ons
hebt gelegd

eeuwige liefde
die door alles heen
voor ons bestaat.

U zal ik nooit
'het' noemen
'het al'

want als alles
zich tegen mij
zou keren

zult U als
verlosser staan
aan mijn kant.

U bad immers:
bevrijd ons
van het kwade.

God

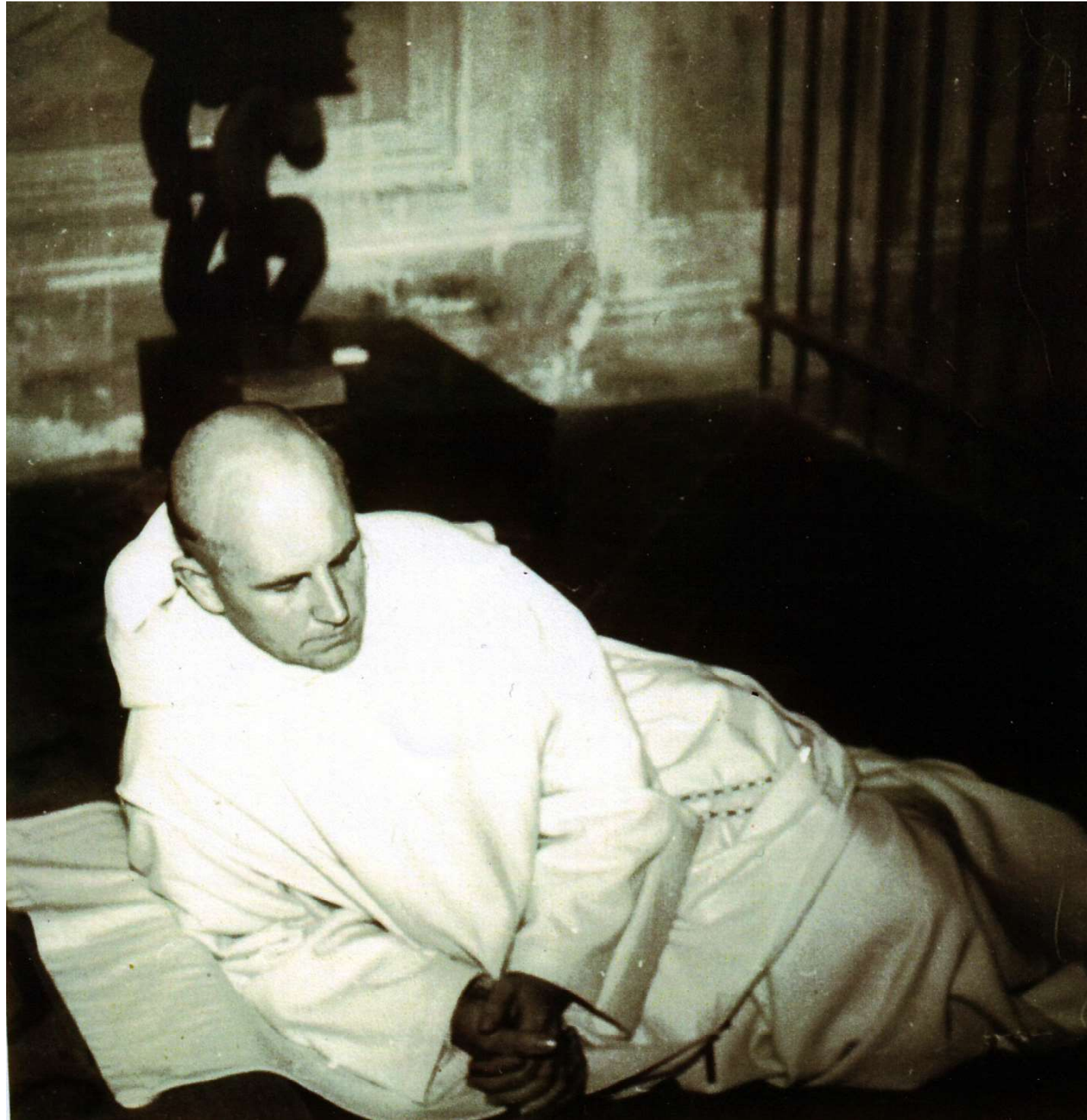
U bent niet het Al

het Al is U

**uit eeuwige bron
uit uzelf geboren**

U bent Uzelf

God

Allieve lieve Al

U volheid van alle namen
liefdewoorden
U volheid van alle licht
liefdeverschijningen

U volheid van alle genot
zinnensidderingen
U volheid van alle tijden
eeuwigheden

Ik ken U ik weet van U
U geeft alle tekenen
van uw bestaan, van wie U bent
in wat ik zie en weet

ik stort mij in de roes
van leven die U bent
in de heerlijkheid van uw
bestaan met mij

geen eigener teken
geeft U van Uzelf dan
alles wat U betekent
omdat het vol is van U

U bent de overstroom
van liefde die aanspoelt
vanuit de eeuwigheid
tot in de diepte van de tijd

Ik heb U oneindig lief
en wil opgaan in U
van de morgen tot in de avond
en sluimeren in uw hart

Allieve lieve Al

Memento

De monnik werd oud.
Hoe ouder hij werd, hoe meer
gedachtenisprentjes hij in zijn
diurnale had zitten.

Elke dag legde hij ze voor zich uit
op tafel en ging dan hun kring binnen.
Even stond hij stil bij iedereen
en sprak dan zijn zegeningen uit.

Wonderlijk, hoe langer zij waren
gestorven, hoe liever zij werden.
Was dat omdat zij steeds dieper
opgingen in het goddelijk licht?

De zware aarde week, de ziel
werd lichter en met de jaren
werden zij heilig en mooi.
God lichtte door hen heen.

Hij was daar

Alleen nog het lichte
natrillen van het lover.
Even hield de vijgeboom
zijn adem in toen hij

in een zachte bries
voorbijging en de aarde
onder zijn lichte tred
nog nabewoog.

Het was alsof de wijd
gespannen blaren zijn
schaduw borgen toen
ik mijn ogen sloot.

- 239 Benedetto Lambres, voorheen vicaris in Calci, schrijver en auteur van boeken als 'Kartuizers' en 'Prins Jesus' Minstrel'. Schreef onder pseudoniem 'Benoit du Moustier'.
- 241 Kees de Kluizenaar.
- 242 Is dit Misael (Jacobs) uit Hilvarenbeek, gekomen van Groot Seminarie Haaren?
De Bijenkoning - de Bieboer?
- 243 Léonard de Wit, de koster. Maar hij kende de grote vaardigheid 'Rozenkransen' te maken - van de pitten van allerlei vruchten.
- 244 De huiselijkheid van thuis bracht hij terug in zijn kluis. Hij kleepte zowel de eigenlijke Cella en de Ave Maria als de loopgang aan met schilderijen, allerlei afbeeldingen en foto's.
- 245 Zijn Jezusliefde concentreerde zich rond het houten Kruisbeeld op zijn bidstoel, vervaardigd door een invalide kunstenaar uit Boxtel, Frans van Amelsvoort.
- 246 Joseph, de ruimte gewend van een grote boerderij met uitgestrekte weiden en landerijen, was tevreden met het kleine akkertje achter zijn kluis.
- 248 Hoogwerker ten tijde van de oogst.
Je moet het maar durven. Er is niemand die je vindt als je van de ladder valt. Gelukkig dat nu de fotograaf er bij stond...
- 249/250 Zoon en vader - zij aan zij.
- 251 Het niets kan soms het alles zijn.